

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A V - A CIVILĂ

Dosar nr. 26443/3/2014

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de **20.05.2015**

Tribunalul constituit din:

PREȘEDINTE: COMAN CRISTINA DANIELA

GREFIER: ANTONESCU GABRIELA

Pe rolul Tribunalului se află soluționarea cererii de chemare în judecată formulată de reclamantul ..., în contradictoriu cu pârâții ..., ..., ..., având ca obiect „*acțiune în răspundere delictuala*”.

La apelul nominal făcut în ședința publică, au răspuns reclamantul prin avocat, cu împuternicire avocațială aflată la dosar, pârâții ... prin avocat cu împuternicire avocațială aflată la fila ... din dosar, ..., cu împuternicire avocațială aflată la fila ... din dosar și pârâțul ... prin avocat cu împuternicire avocațială aflată la dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședința, care învederează instanței că prin serviciul Registratură pârâțul ... a depus la dosar un certificat de grefă referitor la dosarul nr. ..., aflat pe rolul ..., precum și cererea de chemare în judecată din acel dosar, după care:

Tribunalul, constată că pricina se află la primul termen de judecată, la care părțile sunt legal citate, în temeiul art. 131 alin. 1 C.pr.civ. procedează din oficiu la verificarea și stabilirea competenței în soluționarea pricinii și constată că este competentă general, material și teritorial să judece pricina în temeiul art. 95 și art. 107 din N.C.pr.civ. și pune în discuție estimarea duratei cercetării procesului.

Reclamanta, prin avocat estimează durata cercetării procesului la 30 zile.

Pârâții, prin avocați estimează durata cercetării procesului la 30 zile.

Tribunalul, în baza disp. art. 238 N.c.pr.civ, estimează durata cercetării procesului la o lună.

Tribunalul acordă cuvântul asupra excepțiilor insuficienței timbrării, excepția inadmisibilității acțiunii, excepția lipsei de interes, invocată de ...și ..., în cuprinsul întâmpinării depusă la dosar, precum și excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâțului

Pârâta ..., prin avocat arată că a solicitat obligarea reclamantului la completarea taxei judiciare de timbru și timbrarea la valoarea obiectului, în ceea ce privește acordarea de despăgubiri pentru daunele morale aduse dreptului la imagine, respectiv cu suma de În ceea ce privește excepția inadmisibilității acțiunii, în raport de susținerile reclamantului, apreciază că nu există un raport de prepușenie, astfel că acțiunea este lipsită de interes din acest punct de vedere.

Față de excepție lipsei de interes, apreciază că interesul reclamantului nu este dovedit, este nelegitim și injust, reclamantul încercând să promoveze o serie de acțiuni care au fost respinse de către instanțe.

Pârâta, prin avocat arată că își însușește concluziile puse de apărătorul pârâtei

Pârâatul, prin avocat solicită admiterea excepțiilor și obligarea reclamantului să timbreze la valoarea obiectului cauzei. Față de excepția lipsei calității procesuale pasive, apreciază că din actele dosarului rezultă faptul că acțiunea este un abuz procesual, nefiind susținută de probe, iar domnul este ... nesăvârșind nicio faptă ilicită. De asemenea, având această calitate nu pute să cenzureze fapta unui ziarist, solicitând admiterea acestei excepții.

Pârâatul, prin avocat solicită respingerea excepției lipsei calității procesuale pasive a pârâtului, apreciind că în calitate deal societății, acesta trebuie să răspundă în mod solidar. Față de celelalte excepții solicită admiterea.

Reclamantul prin avocat solicită respingerea excepției insuficienței timbrării arătând că dreptul la imagine reprezintă o componentă a reputației. În ceea ce privește excepția inadmisibilității acțiunii, arată că au fost îndeplinite toate condițiile pentru ca această acțiune să fie promovată și înregistrată ca atare. Excepția lipsei de interes este nejustificată, existând interesul reclamantului în raportul delictual, iar față de excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului, arată că răspunderea acestuia se exercită în solidar, instanța urmând a se pronunța cu privire la acest aspect.

Tribunalul, deliberând asupra excepțiilor invocate constată următoarele:

Față de excepția **insuficienței timbrării**, constată că acțiunea a fost promovată la data de 31.07.2014, dată la care urmează să fie aplicabile prevederile OUG nr. 80/2013, art. 7, apreciind că taxa judiciară de timbru a fost deja achitată, motiv pentru care **respinge această excepție, ca nefondată.**

Excepția **inadmisibilității acțiunii** invocată deși, vizează pretențiile formulate de societatea, fiind **o apărare de fond ce urmează a fi analizată odată cu fondul cauzei. Excepția lipsei de interes și excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului, în temeiul disp. Art. 248 alin. 4 C.pr.civ. se unesc cu administrarea probelor**, urmând a fi soluționate pe baza administrării acestora.

Constatând că nu mai sunt cereri prealabile de formulat, tribunalul acordă cuvântul pentru propunerea de probe.

Reclamantul prin avocat solicită încuviințarea probei cu înscrisurile de la dosarul cauzei.

Pârâta, prin avocat arată că nu se opune probelor solicitate de reclamant și solicită la rândul său, încuviințarea probei cu înscrisurile depuse și aflate la dosar.

Pârâatul, prin avocat solicită încuviințarea probei cu înscrisurile de la dosar, arătând că în cuprinsul întâmpinării au invocat nerespectarea de către reclamant a obligațiilor procesuale stabilite de legiuitor, cererea de chemare în

judecată fiind informă și neindicând fapta ilicită cu privire la emisiunile la care se referă.

Pârâțul, prin avocat solicită încuviințarea probei cu înscrisurile de la dosar și cele pe care le depune la acest termen și pe care le comunică și părților adverse prin avocați. Mai arată că nu se opune probelor solicitate de reclamant.

Tribunalul, deliberând asupra probelor solicitate, încuviințează pentru toate părțile proba cu înscrisurile de la dosar și cele depuse la termenul de astăzi și nemaifiind alte cereri de formulat, sau probe de administrat, tribunalul constata cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra excepțiilor și asupra fondului.

Reclamantul, prin avocat, solicită admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată, obligarea pârâților în solidar la plata daunelor reprezentând prejudiciul moral suferit, urmare a constatării răspunderii acestora pentru faptele ilicite săvârșite în contra dreptului la imagine. Excepția lipsei de interes este nejustificată, apreciind că există interesul reclamantului în raportul civil delictual, iar față de excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâțului, arată că răspunderea acestuia se exercită în solidar, în calitate de comitent. În ceea ce privește fondul cauzei, artă că respectivele emisiuni au prezentat publicului informații neadevărate, bazate pe speculații în sensul că reclamantul ar fi beneficiarul direct al unor contracte de arendare privind unele suprafețe de teren pe care se desfășoară activități agricole. Apreciază că jurnalistul a susținut unele acuzații de natură penală, invocând săvârșirea unor fapte penale, în niciuna dintre emisiuni nefiind probată susținerea că reclamantul ar fi adevăratul beneficiar de pe urma societăților care fac obiectul dezbatărilor jurnalistice. Solicită să se constate caracterul delictual al acestor afirmații, cu cheltuieli de judecată reprezentând taxa judiciară de timbru.

Pârâța, prin avocat, față de excepția lipsei de interes și excepția inadmisibilității acțiunii, reiterează concluziile puse anterior, apreciind că nu există un raport de prepușenie și nu a fost dovedit. Asupra excepției lipsei calității procesuale pasive a pârâțului, solicită admiterea acestei excepții, iar pe fondul cauzei solicită respingerea acțiunii, ca neîntemeiată. Cu cheltuieli de judecată pe cale separată.

Pârâțul, prin avocat solicită admiterea excepțiilor formulate deși excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâțului, iar pe fond solicită respingerea acțiunii ca neîntemeiată și nelegală, arătând că nu s-a făcut dovada existenței prejudiciului, nefiind îndeplinită condiția răspunderii civile delictuale. În ceea ce îl privește pe, acesta nu are nicio putere de cenzură asupra ziaristului și nu are un raport de prepușenie cu acesta. Cu cheltuieli de judecată pe cale separată.

Pârâțul, prin avocat solicită respingerea acțiunii, ca neîntemeiată și lipsită de interes, respingerea excepției lipsei calității procesuale pasive a pârâțului, ca neîntemeiată. Arată că subiectele din cadrul emisiunilor respective, reprezintă subiecte de actualitate, domnul având calitatea de

Artă că afirmațiile reprezintă simple judecăți de valoare pe care un jurnalist este obligat să le transmită opiniei publice. Reclamantul încearcă cenzurarea informațiilor din cadrul emisiunii „...”, susținerile acestuia fiind total nefondate. Mai arată că la dosar există înregistrări din care rezultă faptul că pârâtul ...prezintă publicului documente și că realizează o anchetă jurnalistică, reprezentând un demers jurnalistic, pârâtul fiind un „om de presă” și are dreptul și obligația de a aduce la cunoștința opiniei publice informații de interes public despre o persoană publică, astfel cum este persoana

TRIBUNALUL

Având nevoie de timp pentru a delibera, și pentru a da posibilitatea părților să depună la dosar concluzii scrise, va amâna pronunțarea, motiv pentru care,

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 03.06.2015
Pronunțată în ședință publică, azi **20.05.2015.**

Președinte,
Coman Cristina Daniela

Grefier,
Antonescu Gabriela

ROMÂNIA TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A V - A CIVILĂ

Dosar nr. 26443/3/2014

SENTINȚA CIVILĂ NR. 672

Ședința publică din data de 03.06.2015

Tribunalul constituit din:

PREȘEDINTE: COMAN CRISTINA DANIELA

GREFIER: ANTONESCU GABRIELA

Pe rolul Tribunalului se află soluționarea cererii de chemare în judecată formulată de reclamantul, în contradictoriu cu pârâții,,, având ca obiect „*acțiune în răspundere delictuala*”.

Dezbaterile asupra cererii au avut loc în ședința publică din data de 20.05.2015, fiind consemnate în încheierea de dezbateri de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când tribunalul având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitatea părților să depună la dosar concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de 06.03.2015, când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată la data de 31.07.2014 pe rolul Tribunalului București Secția a V-a Civilă, sub nr. 26443/3/2014, reclamantul a chemat în judecată pe pârâții, și, solicitând instanței ca prin hotărârea ce va pronunța: să constate, în temeiul art.253, alin.(1), lit. c) C. tiv., caracterul ilicit al faptelor săvârșite în contra drepturilor nepatrimoniale ale reclamantului, în cadrul emisiunilor emisiunii „.....”, difuzate în zilele de2014, de postul de televiziune; să fie obligați pârâții la plata în solidar a sumei de, (...) ,cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit de reclamant, urmare a constatării răspunderii acestora pentru faptele ilicite săvârșite în contra dreptului la imagine, onoare și reputație.

În fapt, reclamantul și-a motivat cererea arătând că jurnalistul este realizator și moderator al emisiunii „.....”, difuzată de societatea pârâtă

Emisiunile difuzate în zilele de 2014, de postul de televiziune ,au prezentat publicului pretinse informații, în realitate neadevărate, bazate pe speculații, și simple opinii înfățișate drept fapte, în sensul că reclamantul ar fi beneficiarul real și direct al unor contracte de arendare privind suprafețe de teren pe care se desfășoară activități agricole.

În cadrul acestei veritabile campanii de denigrare îndreptată împotriva reclamantului, a fost reiterată, în nenumărate rânduri , informația că raporturile contractuale în baza cărora terenurile sunt folosite de societăți comerciale au fost încheiate pe căi ilegale și oculte, reclamantul fiind nu doar beneficiarul foloaselor materiale pe care aceste fapte ilegale le-au produs, ci și cel care le-a săvârșit.

Publicului i-a fost prezentată ca o realitate indubitabilă ipoteza că încheierea contractelor s-a realizat sub forma unor favoruri și concesiuni pentru reclamant, de către persoane care fie îi erau subordonate, fie îi erau complici.

Aspectul dedus judecății este acela că dreptul la libera exprimare și informare nu constituie un drept absolut. Exercițiul acestei libertăți este supus unor restrângeri și limitări, iar una din limitele exercitării acestei libertăți

este stabilită de art. 30 alin. 6 din Constituția României, care prevede că **libertatea de exprimare nu poate prejudicia dreptul la propria imagine și la reputație**, această limită generală fiind reluată și în cadrul art. 57 din Constituție, care prevede că drepturile trebuie exercitate cu bună-credință, fără a se încălca drepturile și libertățile celorlalți.

Particularizând cazul mijloacelor de informare în masă, art. 31 alin. 4 din Constituție prevede că acestea sunt obligate să asigure informarea corectă a opiniei publice.

În același sens, art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului statornicește că libertatea de exprimare „comportă îndatoriri sau responsabilități” specifice, iar potrivit alin. 2 al art. 10 din Convenție, „Exercițiul acestor libertăți ce comportă datorii și responsabilități poate fi supus unor formalități, condiții, restrângeri sau unor sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru [...] protecția reputației sau dreptului altora...”.

Aceste aspecte sunt reluate și în Rezoluția Consiliului Europei nr. 1003/1993 privind principiile de bază ale ziaristicii (Publicată în M. Of. Partea I. nr. 265/20.09.1994).

În esență, deci, așa cum a subliniat și Instanța Supremă, **„dreptul la opinie și la libera exprimare, ca orice alt drept, trebuie exercitat în limitele sale firești, neputând prejudicia drepturile și interesele legitime ale celorlalte persoane”** (Curtea Supremă de Justiție, secția civilă, decizia nr. 62/2001, publicată în „Buletinul Jurisprudenței. Culegere de decizii pe anul 2001”, pag. 71).

Totodată, sancționarea exercitării abuzive a dreptului la exprimare corespunde unei nevoi reale și importante, anume apărarea imaginii și reputației, cerințe deduse din prevederile art.10 alin.2 a Convenției Europene a Drepturilor Omului, dar și din jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului.

Publicând informații neadevărate, ziariștii pot aduce unei persoane atingeri nejustificate ale reputației și imaginii publice, cauzându-i, alături de eventualele prejudicii materiale, și prejudicii morale, care trebuie reparate de cei care le-au produs, conform art. 252-257 din noul Cod civil.

În prim planul principiilor care guvernează raportul juridic dedus judecății se află cel statuat de CEDO în **cauza Cumpănă și Mazăre c. României 2003**, care stabilește că dreptul prevăzut de art. 10 din Convenție nu este absolut, exercițiul libertății de exprimare comportând, potrivit paragrafului 2 al art. 10 din Convenție „îndatoriri și responsabilități, care capătă o importanță sporită când există riscul de a se aduce atingere reputației persoanelor, garantată și ea de Convenție, și de a pune în pericol drepturile altora”.

Situarea libertății de exprimare în fruntea ierarhiei valorilor ocrotite de sistemul Consiliului Europei, în cadrul căruia funcționează și CEDO, a determinat ca limitele exercitării dreptului la exprimare și informare să cunoască

reglementări multiple , de natură jurisprudențială, care stabilesc posibilitatea depășirii limitelor la care art. 10 din Convenție și 30 alin. 6 din Constituția României fac referire.

Circumstanțele posibilității depășirii acestor limite au fost însă foarte clar stabilite. Astfel, în cazul *Lehideux și Isorni vs. Franța*, Curtea a stabilit că „autoritatea trebuie să se limiteze la a verifica dacă interferența autorității publice poate fi descrisă ca fiind „necesară într-o societate democratică”. Adjectivul „necesară” implică existența unei nevoi sociale presante”.

Raportat la această normă de sorginte jurisprudențială, reclamantul apreciază că dezlegarea prezentei pricini se circumscrie stabilirii de către instanța de judecată a măsurii în care difuzarea repetată a informației că reclamantul, prin mijloace infracționale, a încheiat contracte de arendare și închiriere, fără a fi prezentată vreo probă în acest sens, reprezintă o nevoie socială presantă, un interes legitim într-o societate democratică, astfel încât să justifice depășirea limitelor exercitării dreptului la liberă exprimare și să atragă posibilitatea înfrângerii drepturilor nepatrimoniale ale reclamantului , printre care dreptul la imagine, onoare, reputație și dreptul la respectarea prezumției de nevinovăție.

Fapta ilicită săvârșita de pârâți constă în nesocotirea dreptului la imagine și reputație a reclamantului, prin **exercitarea ilicită a dreptului la exprimare și informare și prin încălcarea, de către parataa obligației de coordonare și control a activității jurnalistice în cadrul programelor postului de televiziune**

În concret, pârâții sunt responsabili pentru săvârșirea abuzului de drept constând în prezentarea ca fiind un adevăr de netăgăduit a faptului că reclamantul ar fi săvârșit fapte penale, de o gravitate foarte mare, cu ocazia încheierii unor contracte, cu ocazia numirii în funcții a unor înalți demnitari și funcționari publici, de la care ar fi solicitat și obținut favoruri ilicite.

Din punctul de vedere al normelor legale încălcate, **faptele ilicite care atrag răspunderea pârâților sunt reglementate și de dispozițiile care guvernează activitatea de televiziune, cuprinse în Legea nr.504 a audiovizualului și în Decizia nr.220/2011 a CNA, privind Codul de reglementare a conținutului audiovizual.** Astfel, potrivit Art.64, alin.(l), lit. a) și b) din Decizia nr.220/2011 a CNA , „în virtutea dreptului fundamental al publicului la informare, furnizorii de servicii media audiovizuale trebuie să respecte următoarele principii:a) asigurarea unei distincții clare între fapte și opinii;b) informarea cu privire la un fapt sau un eveniment să fie corectă, verificată și prezentată în mod imparțial și cu bună-credință.” Potrivit Art.40, alin.(1) din Decizia nr.220/2011 a CNA, „în virtutea dreptului la propria imagine, în cazul în care în programele audiovizuale se aduc acuzații unei persoane privind fapte sau comportamente ilegale ori imorale, acestea trebuie susținute cu dovezi, iar persoanele acuzate au dreptul să intervină pentru a-și exprima punctul de vedere; dacă acuzațiile sunt aduse de furnizorul de servicii media audiovizuale, acesta trebuie să respecte principiul

audiatur et altera pars; în situația în care persoana vizată refuză să prezinte un punct de vedere, trebuie să se precizeze acest fapt.” Art.32, alin.(1) din Decizia nr.220/2011 a CNA prevede că „(1) Niciun drept conferit prin lege nu poate fi exercitat într- un mod excesiv și nerezonabil, contrar bunei-credințe, în scopul de a vătăma sau de a păgubi pe altul ...”

La nivel de autoreglementare în cadrul profesiei de jurnalist, obligațiile a căror încălcare s-a realizat în cadrul articolelor publicate de pârât sunt prevăzute de **Codul deontologic al ziaristului**, cu următoarele prevederi: Articolul 2: „Ziaristul poate da publicității numai informațiile de a căror veridicitate este sigur, după ce în prealabil le-a verificat, de regulă, din cel puțin 2 surse credibile”; Articolul 3. „Ziaristul nu are dreptul să prezinte opiniile sale drept fapte. Știrea de presă trebuie să fie exactă, obiectivă și să nu conțină păreri personale.”

Emisiunile în discuție conțin în mod inechivoc acuzații factuale , neadevărate , la adresa reclamantului.

Publicului i se transmite informația că, **prin faptele sale** , acesta ar fi **determinat semnarea în condiții nelegale a unor contracte de arendare și închiriere:**

„.....”

Publicului i s-a transmis informația că, **în scopul încheierii contractelor de arendare, reclamantul a determinat numirea unor persoane în funcții publice, ca mijloc de dobândire a influenței:**

În toată această construcție calomnioasă, este repetată **falsa informație că reclamantul este beneficiarul real al societăților comerciale care au încheiat contractele de arendă.**

Deși reclamantul a declarat în repetate rânduri că s-a retras din afaceri de aproape ani, acest aspect a fost în mod voit și cu rea-credință ignorat și persiflat în cadrul emisiunilor: „.....”.

În niciuna dintre emisiuni nu este probată susținerea că reclamantul ar fi adevăratul titular, factor decizional în societățile comerciale care fac obiectul dezbaterii jurnalistice.

Aceasta **ipoteză este pur și simplu afirmată ca opinie de către ... emisiunii**, opiniei atribuindu-i-se în mod axiomatic titlul de adevăr factual demonstrat:.....

Pseudoargumentarea capătă uneori accente ridicole, susținându-se că.....

Toate **aceste opinii prezentate drept fapte, dar care nu au bază factuală și sunt în întregime false, au ca scop conducerea tuturor discuțiilor spre concluzia săvârșirii de către reclamant a unor fapte de corupție:.....**

Intenția pârâților de denigrare a reclamantului se încearcă uneori, în cadrul emisiunilor, a fi **mascată sub aparența unor constatări aparent lipsite de orice caracter acuzator, dar care întotdeauna sfârșesc printr-o remarcă depreciativă sau acuzatoare**, având ca scop conturarea unei imagini negative a reclamantului, pentru care însă nu se aduce niciun argument:

Întreaga campanie de denigrare s-a desfășurat sub semnul lipsei celei mai mici intenții a echilibrului și obiectivității, conturându-se o imagine a reclamantului de persoana inveterată în fapte nelegale.

Niciuna din afirmațiile grave de mai sus nu poate fi considerată ca fiind o judecată de valoare. În categoria judecăților de valoare „se încadrează exprimarea opiniei unei persoane asupra calităților profesionale, morale și personale ale altuia, în timp ce afirmațiile factuale regrupează exprimarea unor acuzații de a fi comis fapte determinante.

Chiar și în măsura în care s-ar considera că aceste afirmații reprezintă judecăți de valoare, gravitatea maximă a acestora îl obligă pe autor la o minimă argumentare și probațiune. Această obligație a fost instituită de jurisprudența CEDO și preluată de instanțele naționale (Sentința nr.2128/2011 a Tribunalului București).

În jurisprudența sa, (**cauza Lingens c. Austria, hotărârea din 8 iulie 1986**), Curtea face o distincție importantă referitoare la afirmațiile unei persoane, calificându-le în două categorii : afirmații factuale și judecăți de valoare. Cele din prima categorie vizează afirmarea unor fapte determinate, caz în care autorului lor i se poate pretinde să demonstreze adevărul acestora, în timp ce judecățile de valoare privesc exprimarea opiniei unei persoane asupra calităților profesionale, morale și personale ale altuia. În măsura în care o persoană exprimă o judecată de valoare, acestea nu i se poate impune să facă proba verificării celor afirmate. Curtea, apreciind că o astfel de obligație este imposibilă și de natură a împiedica persoanele să își afirme opiniile despre alții.

Dar nici **judecățile de valoare lipsite de orice bază factuală nu sunt protejate de art. 10**, Curtea precizând că „nu se poate admite că, în principiu, o judecată de valoare poate fi considerată astfel, decât dacă este însoțită de fapte pe care să se sprijine. Necesitatea unei legături între judecata de valoare și faptele care o sprijină poate varia de la un caz la altul în funcție de circumstanțele specifice ale fiecărui caz”. (**cauza Feldek c. Slovaciei, hotărârea din 12 iulie 2001**).

Cât privește prejudiciul suferit, reclamantul susține că acuzarea fără baze factuale a unei persoane de săvârșirea unor grave fapte de corupție și de prejudiciere a patrimoniului public, reprezintă în sine un element vătămător major pentru imaginea, onoarea și reputația sa. În condițiile în care reclamantul stă în prezent în judecată într-un proces penal (...), în care are calitatea de inculpat și care se află în ultima fază procesuală ..., în care Ministerul Public cere condamnarea acestuia la închisoare, diseminarea prin presă a unor acuzații precum cele din prezentul articol și invocarea cu exacerbare a caracterului penal al faptelor reclamantului au ca efect direct încălcarea drepturilor sale nepatrimoniale.

Este dincolo de orice posibilitate de contraargumentare faptul că generarea unei presiuni mediatice împotriva unei persoane inculpate într-un proces penal are un efect vătămător asupra acesteia.

Prejudiciul este cu atât mai relevant dacă se are în vedere că fapta ilicită a fost săvârșită de către un ..., pârâțul ..., care se bucură de reală notorietate, născându-se astfel în rândul publicului confuzia că mesajul jurnalistic este unul complet imparțial și realizat cu stricta respectare a legii.

Cât privește legătura de cauzalitate, s-a arătat că prejudiciul moral suferit de reclamant, născut din încălcarea dreptului la imagine, onoare și reputație, prin acuzarea acestuia de fapte de maximă gravitate, atât din punct de vedere penal, cât și moral, este o consecință directă a emisiunilor difuzate de postul de televiziune ..., aceste ipoteze reprezentând însuși subiectul demersului jurnalistic.

Referitor la vinovăția pârâților, reclamantul a susținut că forma de vinovăție cerută de lege pentru atragerea răspunderii civile delictuale pentru încălcarea dreptului la imagine și reputație este culpa în forma cea mai simplă (culpa levissima).

În speța de față, vinovăția pârâților îmbracă însă forma cea mai gravă, **intenția**, întrucât demersurile jurnalistice reclamate ca fiind ilicite au fost săvârșite de profesioniști care sunt prezumați irefragabil că au adevărata reprezentare a activității jurnalistice pe care o desfășoară.

Pentru **pârâțul ...**, **răspunderea este una personală**, determinată de calitatea de autor al articolului de presă, respectiv de redactor.

Pentru **pârâța**, **răspunderea este determinată de existența raportului de prepușenie existent între sine și jurnalist**. În relațiile cu terții, este răspunzătoare alături de prepușii săi, pentru repararea oricărui prejudiciu cauzat în urma delictelor civile săvârșite urmare a difuzării și publicării articolelor de presa. În esență, răspunderea civilă delictuală se naște urmare a faptului că încălcarea drepturilor nepatrimoniale nu putea fi realizată fără acordul sau lipsa de diligență a comitentului.

Raportul de subordonare între comitent și prepus izvorăște din orice conjunctură în care o activitate desfășurată de către o parte este supusă în mod inexorabil controlului și conducerii unei alte părți.

Or, **potrivit dispozițiilor imperative din Legea nr.504/2002 a Audiovizualului, titularul de licența este cel care poartă răspunderea modului în care sunt create și difuzate programele de televiziune, aceasta răspundere neputând forma obiectul unei cesiuni**. Sediul materiei se afla în dispozițiile art. 1373 C.civ., conform cărora:

(1) Comitentul este obligat să repara prejudiciul cauzat de prepușii săi ori de câte ori fapta săvârșită de aceștia are legătură cu atribuțiile sau cu scopul funcțiilor încredințate.

(2) Este comitent cel care, în virtutea unui contract sau în temeiul legii, exercită direcția, supravegherea și controlul asupra celui care îndeplinește anumite funcții sau însărcinări în interesul său ori al altuia.”

În ceea ce îl privește pe pârâțul ..., al pârâtei, răspunderea este determinată de existența atribuțiilor de coordonare și control pe care în mod

nemijlocit acesta le deține, exercitând funcția de al societății. Temeiul de drept al răspunderii sale este reprezentat de prevederile **art.219 Cod civit.**, „Răspunderea pentru fapte juridice(1) Faptele licite sau ilicite săvârșite de organele persoanei juridice obligă însăși persoana juridică, însă numai dacă ele au legătură cu atribuțiile sau cu scopul funcțiilor încredințate.(2) Faptele ilicite atrag și răspunderea personală și solidară a celor care le-au săvârșit, atât față de persoana juridică, cât și față de terți.”

În concluzie, reclamantul a solicitat ca instanța, prin sentința pe care o va pronunța:

să constate, în temeiul art.253, alin.(1), lit. cj C. civ., caracterul ilicit al faptelor săvârșite în contra drepturilor nepatrimoniale ale reclamantului, în cadrul edițiilor emisiunii Sub semnul întrebării, difuzate în zilele de 2014, de postul de televiziune; să fie obligați pârâții la plata în solidar a sumei de ..., (...) cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit de reclamantul, urmare a constatării răspunderii acestora pentru faptele ilicite săvârșite în contra dreptului la imagine, onoare și reputație.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 219, art. 252-257, art. 1349, art. 1357 și următoarele, art. 1373, art. 1381 și art. 1382 din noul Cod civil, art. 20 și art. 30 alin. 6 din Constituția României, art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea Camerei Deputaților nr. 25/1994, Rezoluția Consiliului Europei nr. 1003/1993 privind principiile de baza ale ziaristicii.

Prin întâmpinarea formulată(...) **pârâtul** a solicitat, în principal, admiterea excepțiilor formulate, iar pe fondul cauzei, respingerea ca neîntemeiată a cererii de chemare în judecată formulată de reclamantul, fiind invocate, în esență, următoarele **apărări**:

Excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului, ...al ...În acest sens, s-a susținut de către pârât că a îndeplinit funcția de al acestei societăți **în perioada ... 2014.** Toate așa-zisele fapte ilicite indicate de reclamantul prin acțiune, sub forma unor citate, se referă exclusiv la edițiile emisiunii „...’ din zilele de , or acest pârât , în calitate de ... al ... nu a săvârșit nicio faptă ilicită în prezenta cauză, întrucât **nu a participat sub nicio formă la edițiile emisiunii „.... din zilele de** al unei televiziuni nu poate cenzura independența editorială, independența editorială fiind garantată și de prevederile art. 6 alin. 2 din Legea nr. 504/2002 a audiovizualului.

Excepția lipsei de interes a fost motivată prin aceea că interesul reprezintă și prefigurează scopul și profitul” demersului procesual, finalitatea acestuia ,care, dacă nu se identifică din punct de vedere juridic, acțiunea se consideră că nu există.Totodată, prin art. 33 din C.pr.civilă, interesul trebuie să fie determinat, legitim, personal, născut și actual”. Este de notorietate că **în perioada2014, s-a realizat o campanie de presă cu scopul de a discredita magistrații implicați în instrumentarea și soluționarea dosarului și modul de funcționare a sistemului judiciar în ansamblul său, precum și pentru inducerea ideii unei funcționări anormale și incorecte a acestuia, în**

sensul că dosarul ar fi fost instrumentat într-un alt cadru decât cel prevăzut de legislația penală, În același scop, în perioada sus-amintită s-a pornit o campanie de presă promovată de publicațiile/televiziunile/societățile care fac parte din așa-zisul ,deținute și controlate de „.....”, cu scopul de a discredita partea de mass-media -ziare, televiziuni etc.- care prezentau o poziție contrară celei sus-menționate.Spre a se consolida campanie de presă promovată de publicațiile/televiziunile/societățile care fac parte din așa-zisulcu o tentă de legalitate, pe rolul instanțelor de judecată s-au promovat în perioada 2014 o serie de dosare civile în daune. În data de ...2014, și - - a transmis o notificare către ,ce are ca obiect așa-zise și pretinse fapte ilicite ca cele din prezenta cauză. În perioada sus-menționată, așa cum a mai arătat, s-au promovat cu UN INTERES VĂDIT NELEGITIM și INJUST ce avea ca finalitate discreditarea magistraților implicați în instrumentarea și soluționarea dosarului ... și modul de funcționare a sistemului judiciar în ansamblul său, precum și pentru inducerea ideii unei funcționări anormale și incorecte a acestuia, în sensul că dosarul ar fi fost instrumentat într-un alt cadru decât cel prevăzut de legislația penală, precum și a părții de mass-media care nu împărtășea aceeași viziune subiectivă ca și „.....”.Trebuie reținută reacția asociațiilor de profil, spre ex. care protestează față de modul extrem de părtinitor și lipsit de imparțialitate și obiectivitate jurnalistică în care și alte instituții media, reunite sub umbrela trustului, au decis să prezinte publicului, în data de2014, subiectul audierii, la, a lui”..Aceeași situație și în cauza nr. ... înregistrată pe rolul Tribunalului București la data de ..., reclamant ... , iar pârâta încă o componentă a mass-media care nu împărtășea aceeași viziune subiectivă a „.....”, respectiv pârâta, ... etc. Pe lângă „rivalitatea” de notorietate existentă între posturile de televiziune ... și, mai trebuie precizată și situația litigioasă în care se află al pârâtei - pârâatul, cu „.....”, atât în calitatea acestuia de acționar lacât și de asociat laîntre aceste părți existând zeci de dosare.Astfel, a apreciat pârâatul că acțiunea de față are un rol vădit șicanator , făcută cu scopul de a discredita.

Nerespectarea de către reclamant a obligațiilor procesuale imperative stabilite în sarcina sa de lege, respectiv nu a arătat dovezile pe care se sprijină fiecare capăt de cerere și nu a anexat copii de pe înscrisurile de care înțelege să se folosească în proces, astfel că, în raport de dispozițiile art. 194 alin.1 lit.e) și art. 150 NCPC, prezenta cerere de chemare în judecată este informă.

De asemenea, întrucât reclamantul solicită constatarea tuturor faptelor ilicite săvârșite în cadrul emisiunii „.....” din zilele de, iar în cuprinsul acțiunii menționează doar anumite citate ca fapte ilicite fără să indice în ce emisiune au fost săvârșite, înțelegem că, potrivit principiului disponibilității, reclamantul a înțeles să sesizeze instanța de judecată numai cu faptele ilicite redată în ghilimele în cuprinsul acțiunii, urmând ca reclamantul să indice emisiunile în care acestea au fost săvârșite.

Pe fondul cauzei, s-a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată. Reclamantul invocă prevederile Legea nr. 504/2002 și ale Deciziei nr. 220/24.02.2011 privind Codul de reglementare a conținutului audiovizual, dar se constată fără echivoc că acesta nu a fost lezat în niciun fel, întrucât **reclamantul nu a uzat de prevederile legii audiovizualului, prin care să solicite dreptul la replică** în cadrul emisiunii sau separat, sau rectificări, garantate legal. Reclamantul beneficiază, așa cum a arătat, permanent de asistență juridică de specialitate și în domeniul audiovizual, dar nu a înțeles să formuleze vreo cerere de drept la replică.

Afirmațiile făcute pe parcursul emisiunilor „....”, astfel cum au fost limitate de reclamant, se încadrează în limitele libertății de exprimare recunoscute atât de normele de drept interne, cât și de normele de drept internațional. Mai mult decât atât, având în vedere calitatea de jurnalist a pârâtului ..., limitele libertății de exprimare trebuie să privească într-un mod mai larg (cauza Handyside c. U.K., cauza Lingens c. Austria, cauza Oberschlick c. Austria, cauza Sunday Times c. U.K., cauza Observer și Guardian c. U.K., cauza Castells c. Spania, cauza Jersild c. Danemarca, cauza Goodwin c. U.K., cauza Dalban c. România).

Afirmațiile făcute de pârâtul reprezintă simple judecăți de valoare.

Afirmațiile pârâtului din cadrul emisiunilor care fac obiectul prezentei cauze **nu pot constitui o faptă ilicită**, având în vedere că acestea **au fost prezentate publicului cu mult timp înainte de indicarea lor în cadrul emisiunilor.**

Este necesar să se aibă în vedere un element important menționat în jurisprudența constantă a CEDO, respectiv rolul indispensabil de „câine de pază” care revine presei într-o societate democratică, spre a nu fi limitată în a comunica informații și idei de interes general, presa având, din acest punct de vedere, asumarea și a unui ton incisiv, „provocator, exagerat” care se înscrie în cerințele art.10 CEDO, cu respectarea, însă, a unor limite care țin de protecția reputației și drepturilor celuilalt.

În niciunul dintre paragrafele cererii de chemare în judecată reclamantul nu face dovada vreunei fapte ilicite, susținând în mod netemeinic că realizarea unor emisiuni în care reclamantul este subiectul de discuție reprezintă o campanie de denigrare a acestuia. Pârâtul nu a folosit cuvinte jignitoare sau insultătoare, realizând doar judecăți de valoare care se încadrează în limitele libertății de exprimare. Afirmațiile reclamantului conform cărora difuzarea unor emisiuni în care pârâtul are calitatea dei-a adus un prejudiciu sunt netemeinice, reclamantul neindicând în niciun paragraf al cererii de chemare în judecată unui prejudiciu de orice natură. Reclamantul nu poate susține că difuzarea unor emisiuni referitoare la activitatea acestuia, luându-se în considerare caracterul de persoană publică, poate influența în vreun fel procesul în care are calitatea de inculpat, având în vedere chiar principiul independenței justiției, prevăzut de art. 124 din Constituție, astfel că nu se poate pune la

îndoială caracterul imparțial și legal al hotărârii pronunțate în dosarul nr., prin care instanța de judecată a dispus condamnarea reclamantului la închisoare. Este de precizat că în perioada difuzării emisiunilor ce formează obiectul prezentei cauze, reclamantul avea calitatea de inculpat și în dosarul penal nr.

Având calitatea de persoană publică, reclamantul a acceptat ideea expunerii sale publice „în ochii presei” și nu poate solicita jurnaliștilor, ziariștilor, presei să se abțină de a face judecăți de valoare referitoare la activitatea acestuia, în condițiile în care informațiile prezentate sunt informații de interes public care trebuie să fie supuse nu numai analizei presei, ci mai ales cititorilor și telespectatorilor care sunt îndreptățiți să cunoască toate informațiile de interes public, inclusiv cele care deranjează sau șochează publicul. Astfel, în cauza A. c. Norvegiei, hotărârea din 9 aprilie 2009, par. 64, s-a arătat de către instanța europeană că „libertatea de exprimare este aplicabilă și informațiilor ori ideilor care ofensează, șochează sau deranjează, iar pentru a constitui o încălcare a art. 8 din Convenție, care protejează dreptul la reputație, un atac împotriva reputației unei persoane trebuie să atingă un anumit nivel de gravitate și să cauzeze un prejudiciu victimei, prin atingerile aduse dreptului acesteia la respectul vieții private”.

Mai mult, întrucât nu a uzat de prevederile Legea nr. 504/2002 și „Procedurii exercitării dreptului la replică și la rectificare” reglementată de art. 49-58 din cadrul Deciziei nr. 220/24.02.2011 privind Codul de reglementare a conținutului audiovizual, nu a fost lezat sub nicio formă, neexistând niciun prejudiciu produs reclamantului prin intermediul emisiunilor ce fac obiectul prezentei cauze, la fel cum nu există, de altfel, nici vreo legătură de cauzalitate între așa-zisa faptă ilicită și prejudiciu.

Prin întâmpinarea formulată, (...) **pârâta** a solicitat, în principal, admiterea excepțiilor formulate, iar pe fondul cauzei, respingerea ca neîntemeiată a cererii de chemare în judecată, cu cheltuieli de judecată, fiind invocate, în esență, următoarele **apărări**:

Prezenta cerere, în ceea ce privește acordarea de despăgubiri pentru daunele morale aduse dreptului la imagine urmează a fi **timbrată potrivit exigentelor art. 3 din Q.U.G nr. 80/2013, respectiv la valoare, iar** instanța trebuie să pună în vedere reclamantului să completeze taxa judiciară de timbru cu suma de 16.712 lei..

Excepția inadmisibilității acțiunii, în ceea ce o privește pe pârâta, cât și pe pârâatul -al respectivei societăți, a fost motivată prin aceea că între pârâta, și ...” **nu există niciun raport de prepușenie**. Pârâatul nu este angajatul societății Or, reclamantul nu a probat în niciun fel, nefăcând dovada existenței vreunui raport de prepușenie, mărginindu-se în a menționa vag și evaziv Legea nr. 504/2002. Cu privire la pârâatul, în calitatea sa deal, în raport de dispozițiile principiului accesorium sequitur principale, acțiunea este inadmisibilă pentru considerentele sus-detaliate, neexistând răspunderea

pârâtei, nu poate exista nici vreo răspundere a organelor de conducere, acestea oricum nesăvârșind nicio faptă ilicită, neparticipând sub nicio formă în cadrul emisiunilor la edițiile emisiunii „....” din zilele de ...

Excepția lipsei de interes a fost motivată asemănător motivării cuprinse în întâmpinarea depusă de pârâtul , respectiv prin aceea că este de notorietate că , în perioada ... 2014, s-a realizat o campanie de presă cu scopul de a discredita magistratii implicați în instrumentarea și soluționarea dosarului ... și modul de funcționare a sistemului judiciar în ansamblul său, precum și pentru inducerea ideii unei funcționări anormale și incorecte a acestuia, în sensul că dosarul ar fi fost instrumentat într-un alt cadru decât cel prevăzut de legislația penală.În același scop, în perioada sus-amintită s-a pornit o campanie de presă promovată de publicațiile/televiziunile/societățile care fac parte din așa-zisul ... („....”) cu scopul de a discredita partea de mass-media (ziare, televiziuni etc.) care prezentau o poziție contrară celei sus-menționate.Spre a se consolida campania de presă promovată de publicațiile/televiziunile/societățile care fac parte din așa-zisul cu o tentă de legalitate, pe rolul instanțelor de judecată s-au promovat în perioada 2014 o serie de dosare civile în daune. Prezenta acțiune are un interes vădit nelegitim și injust , având doar un rol vădit șicanator, cu scopul de a discredita.

Nerespectarea de către reclamant a obligațiilor procesuale imperative stabilite în sarcina sa de lege, respectiv nu a arătat dovezile pe care se sprijină fiecare capăt de cerere și nu a anexat copii de pe înscrisurile de care înțelege să se folosească în proces, astfel că, în raport de dispozițiile art. 194 alin.1 lit.e) și art. 150 NCPC, prezenta cerere de chemare în judecată este informă.

De asemenea, întrucât reclamantul solicită constatarea tuturor faptelor ilicite săvârșite în cadrul emisiunii „....” din zilele de, iar în cuprinsul acțiunii menționează doar anumite citate ca fapte ilicite fără să indice în ce emisiune au fost săvârșite, înțelegem că, potrivit principiului disponibilității, reclamantul a înțeles să sesizeze instanța de judecată numai cu faptele ilicite redată în ghilimele în cuprinsul acțiunii, urmând ca reclamantul să indice emisiunile în care acestea au fost săvârșite.

Pe fondul cauzei, s-a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată.Reclamantul, deși invocă prevederile Legea nr. 504/2002 și ale Deciziei nr. 220/24.02.2011 privind Codul de reglementare a conținutului audiovizual, nu a fost lezat în niciun fel, întrucât nu a uzat de prevederile legii audiovizualului, prin care să solicite dreptul la replică în cadrul emisiunii sau separat, sau rectificări, garantate legal. Reclamantul beneficiază permanent de asistență juridică de specialitate și în domeniul audiovizual, dar nu a înțeles să formuleze vreo cerere de drept la replică în cadrul edițiilor emisiunii „....” din zilele de

Afirmațiile făcute pe parcursul emisiunilor „....” , astfel cum au fost limitate de reclamant, se încadrează în limitele libertății de exprimare

recunoscute atât de normele de drept interne, cât și de normele de drept internațional. Mai mult, având în vedere calitatea de jurnalist a pârâtului ..., limitele libertății de exprimare trebuie să fie privite într-un mod mai larg (cauza Handyside c. U.K., cauza Lingens c. Austria, cauza Oberschlick c. Austria, cauza Sunday Times c. U.K., cauza Observer și Guardian c. U.K., cauza Castells c. Spania, cauza Jersild c. Danemarca, cauza Goodwin c. U.K., cauza Dalban c. România).

Afirmațiile făcute de pârâtul **reprezintă simple judecăți de valoare.**

Afirmațiile pârâtului din cadrul emisiunilor care fac obiectul prezentei cauze **nu pot constitui o faptă ilicită**, având în vedere că acestea au fost prezentate publicului cu mult timp înainte de indicarea lor în cadrul emisiunilor.

Este necesar să aibă în vedere un element important menționat în jurisprudența constantă a CEDO, anume rolul indispensabil de „câine de pază” care revine presei într-o societate democratică, spre a nu fi limitată în a comunica informații și idei de interes general, presa având, din acest punct de vedere, asumarea și a unui ton incisiv, „provocator, exagerat” care se înscrie în cerințele art. 10 CEDO, cu respectarea, însă, a unor limite care țin de protecția reputației și drepturilor celuilalt.

În niciunul dintre paragrafele cererii de chemare în judecată, reclamantul nu face dovada vreunei fapte ilicite, susținând în mod netemeinic că realizarea unor emisiuni în care reclamantul este subiectul de discuție reprezintă o campanie de denigrare a acestuia. Pârâtul nu a folosit cuvinte jignitoare sau insultătoare, realizând doar judecăți de valoare care se încadrează în limitele libertății de exprimare.

Afirmațiile reclamantului conform cărora difuzarea unor emisiuni în care pârâtul are calitatea de ...i-a adus un prejudiciu sunt netemeinice, reclamantul nefăcând în niciun paragraf al cererii de chemare în judecată unui prejudiciu de orice natură.

Reclamantul nu poate susține că difuzarea unor emisiuni referitoare la activitatea acestuia, luându-se în considerare caracterul de persoană publică, poate influența în vreun fel procesul în care are calitatea de ..., având în vedere chiar principiul independenței justiției cuprins în art. 124 din Constituție. În perioada difuzării respectivelor emisiuni, reclamantul era ..., pentru diferite fapte. Având calitatea de persoană publică, reclamantul a acceptat ideea expunerii sale publice în ochii presei și nu poate solicita jurnaliștilor, ziariștilor, presei să se abțină de a face judecăți de valoare referitoare la activitatea acestuia, în condițiile în care informațiile prezentate sunt informații de interes public, care trebuie să fie supuse nu numai analizei presei, ci mai ales cititorilor și telespectatorilor.

Mai mult, întrucât nu a uzat de prevederile Legea nr. 504/2002 și „Procedurii exercitării dreptului la replică și la rectificare” reglementată de art. 49-58 din cadrul Deciziei nr. 220/24.02.2011 privind Codul de reglementare a conținutului audiovizual, nu a fost lezat sub nicio formă, neexistând niciun prejudiciu produs

reclamantului prin intermediul emisiunilor ce fac obiectul prezentei cauze, la fel cum nu există, de altfel, nici vreo legătură de cauzalitate între așa-zisa faptă ilicită și prejudiciu.

Prin întâmpinarea formulată(...) , **pârâtul**, a solicitat instanței respingerea în totalitate a cererii de chemare în judecată formulată de reclamantul, cu obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată, invocând, în esență, următoarele **apărări:**

Subiectele vizate de către ... în cadrul emisiunilor ce fac obiectul acțiunii reprezintă subiecte de interes public și de actualitate, dezbătute de întreaga mass-media anterior difuzării emisiunilor care fac obiectul prezentei acțiuni. Importanța acestor subiecte este determinată în special și de **evenimentele petrecute în luna august, de dezbaterile intense privind implicarea reclamantului în diverse dosare, precum și condamnarea acestuia de către o instanță de judecată.**

Difuzarea emisiunilor de către postul de televiziune ... ,avându-l ca prezentator pe pârâtul, .., a intervenit în contextul în care

Reclamantul este o persoană publică,, care prin implicarea sa în viața publică și politică, precum și din perspectiva dosarelor aflate pe rolul instanțelor de judecată, extrem de mediatizate, și-a asumat să se expună unor critici, comentarii și analize cât mai dure din partea jurnaliștilor, dar și a opiniei publice.

Instanța de judecată va constata că afirmațiile invocate în mod neîntemeiat ca fapte ilicite reprezintă o analiză jurnalistică a unor documente oficiale care conduc la susținerea ideii de legătură între reclamant și persoanele din cadrul societăților vizate.

Toate afirmațiile formulate sunt întemeiate pe documente publice, prezentate de către pârât telespectatorilor în cadrul emisiunilor.

Pentru **aceste comentarii** din cadrul emisiunilor pur jurnalistice care reprezintă **simple judecăți de valoare**, formulate având la bază documente oficiale, reclamantul, susținător al libertății de exprimare a presei, încearcă sancționarea unui jurnalist care are nu numai dreptul, cât mai ales obligația de a prezenta publicului informații de interes public.

Dispozițiile legale invocate pentru respingerea acțiunii sunt reprezentate în principal de art.10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului , art.30 Constituția României,art. 19 din Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice .

Cererea de chemare în judecată este **neîntemeiată sub raportul neîndeplinirii în mod cumulativ a condițiilor stabilite în mod imperativ de lege în materia răspunderii civile delictuale**. Pârâtul, în calitate de al emisiunii „...”, nu a săvârșit o faptă ilicită prin prezentarea unor informații de interes public referitoare la o persoană publică Prin raportare la cele susținute în cererea de chemare în judecată, reclamantul consideră analizarea subiectului de presă

Reclamantul susține în mod neîntemeiat că pârâtul a săvârșit o faptă ilicită prin prezentarea unor informații de interes public despre o persoană publică.

Afirmațiile făcute pe parcursul emisiunilor „.....” se încadrează în limitele libertății de exprimare recunoscute atât de normele de drept interne, cât și de normele de drept internațional. Mai mult decât atât, având în vedere calitatea de jurnalist a pârâtului, limitele libertății de exprimare trebuie să privească într-un mod mai larg (cauza Handyside c. U.K., cauza Lingens c. Austria, cauza Oberschlick c. Austria, cauza Sunday Times c. U.K., cauza Observer și Guardian c. U.K., cauza Castells c. Spania, cauza Jersild c. Danemarca, cauza Goodwin c. U.K., cauza Dalban c. România).

Societatea democratică încurajează discuțiile deschise asupra chestiunilor de interes public, în cazul în care pedepsirea unui jurnalist, într-un caz concret, ar duce la descurajarea discuțiilor deschise asupra chestiunilor de interes public, atunci acea pedeapsă nu este necesară într-o societate democratică, deci nu trebuie aplicată.

Când judecătorul trebuie să aleagă între protecția reputației sau drepturilor altora și protejarea, încurajarea discuțiilor deschise asupra chestiunilor de interes public, prioritatea este acordată acestora din urmă. În acest sens, CEDO și-a exprimat opinia prin hotărârile pronunțate în cauza Thorgeirson c. Islanda, cauza Lingens c. Austria, cauza Schwabe c. Austria, cauza Dalban c. România, cauza Jersild c. Danemarca, cauza Castells c. Spania.

Calitatea de ... a pârâtului ...impune un control foarte strict asupra ingerințelor în libertatea de exprimare a acestuia. Conform jurisprudenței CEDO, nu se poate acorda același grad de protecție unui jurnalist ca unui simplu cetățean, primul utilizând mass-media pentru a-și face cunoscute punctele de vedere și dreptul său la replică - cauza Urbino Rodrigues c. Portugaliei.

Nu se poate considera că prin prezentarea unor informații de interes public referitoare la o persoană publică care a deținut societățile comerciale care au încheiat anumite contracte de arendă cu ... reprezintă afirmații denigratoare care aduc atingere drepturilor personal nepatrimoniale ale reclamantului. Astfel, în cazul în care cetățenii nu ar mai putea cunoaște informații, dezvăluiri, opinii prin intermediul presei televizate și mass-mediei în general, politica, guvernarea, precum și alte domenii de interes, indiferent că au elemente public sau private, acestea nu ar mai putea fi controlate sau cenzurate în niciun fel de cetățeni.

Afirmațiile pârâtului din cadrul emisiunilor care fac obiectul prezentei cauze nu pot constitui o faptă ilicită, având în vedere că acestea **au fost prezentate publicului cu mult timp înainte de publicarea lor în cadrul emisiunilor**. Cu referire la emisiunile reținute de către reclamant în cadrul cererii de chemare în judecată, se arată de către pârât că „premergător difuzării acestor emisiuni de către postul de televiziune”, au fost publicate în cadrul altor platforme online alte asemenea articole: „.....” - articol publicat în cadrul platformei online „.....” la data de **2013**;

„.....”

Având în vedere că **arendarea unor suprafețe foarte mari de terenuri care aparțineau reprezentau subiecte de interes public**, mai ales ca aceste **contracte** au fost **încheiate de către o singură persoană juridică**, aceste informații au ajuns să fie supuse dezbaterii opiniei publice.

Sușținerile reclamantului conform cărora pârâțul face afirmații factuale este total greșită, deși **afirmațiile făcute** în cadrul emisiunilor sunt afirmații factuale, acestea au **preluate de la terțe persoane, jurnalistul nefăcând altceva decât să le aducă la cunoștința publicului prin intermediul emisiunilor** al căror prezentator este, să le comenteze el însuși și să le supună dezbaterii publicului telespectator.

Pârâțul **nu a avut niciodată intenția de a defăima sau de a aduce atingere drepturilor** la onoare și reputație ale reclamantului, acționând de fiecare dată cu bună-credință în exercitarea dreptului la libera exprimare, iar întregul material jurnalistic contestat de reclamant reprezintă rezultatul activității profesionale a pârâțului cu respectarea regulilor de deontologie profesională.

CEDO subliniază **rolul presei de a fi „câine de pază al democrației”** ,în cazul căreia marja de apreciere a autorităților naționale se va circumscrie interesului dictat de o societate democratică (hotărârea Thorgeir Thorgeirson c. Islanda). S-a arătat ,tot de jurisprudența CEDO în această materie , că art. 10 alin. 2 din Convenție nu permite **nicio limitare pentru restricționarea libertății de exprimare atunci când în discuție se află chestiuni de ordin general**. (hotărârea Mamere c. Franța). **Reclamantul este o persoană publică**, astfel cum este definită în jurisprudența CEDO , prin urmare, există limite mai largi ale dreptului la exprimare cu privire la astfel de persoane. În cauza Lingens c. Austriei, CEDO a reținut că **limitele unei critici admisibile în sensul Convenției sunt mai largi în privința unui om politic, vizat în calitatea sa de persoană publică**, nereprezentând relevantă forma expresiilor utilizate, chiar și în ipoteza în care acestea sunt injurioase, insultătoare, batjocoritoare (Cauza Oberschlick c. Austria) cu o singură condiție: aceste expresii sau declarații excesive să alimenteze o dezbatere de interes public și să nu vizeze exclusiv viața privată a unei persoane publice. (Cauza Tammer c. Estonia) .Reclamantul este ținut să accepte o limită mai ridicată a criticii, în contextul în care această critică se referă la încheierea unor contracte de arendare cu de către firmele pe care le administrează.

La nivel național, instanța supremă a decis într-una din deciziile sale următoarele: „Totodată, nu a reieșit, așa cum pretinde recurentul, că ziaristii au demarat o campanie de presă ce a avut ca premise declanșatoare interese economice sau de altă natură sau în scopul de a denigra reputația reclamantului. În consecință, fără a nega dreptul ziaristului de a comunica publicului informații corecte cu privire la activitatea reclamantului ca persoană publică, cu privire la calitățile sale manageriale în cadrul societăților comerciale menționate în articolele de presă, care este fără îndoială un subiect de interes

general, Curtea a analizat dacă afirmațiile concrete ale jurnalistului pârât se circumscriu conceptului de judecăți de valoare sau sunt afirmații factuale și calificând discursul jurnalistic, a apreciat că acesta nu a fost formulat cu re-credință, atitudine subiectivă verificată pe baza probelor existente.”

În speță, afirmațiile făcute de pârât reprezintă simple judecăți de valoare, și nu, cum în mod neîntemeiat pretinde reclamantul, că există o campanie de denigrare îndreptată împotriva acestuia ,care a condus la nesocotirea dreptului la imagine și reputație a reclamantului ,prin exercitarea ilicită a dreptului la exprimare.De exemplu, în cauza CEDO Savițchi c. Moldovei, Curtea a stabilit că libertatea de exprimare constituie unul din fundamentele esențiale ale unei societăți democratice, iar protecția care trebuie acordată presei este de o importanță deosebită. Chiar dacă presa nu trebuie să depășească limitele stabilite inter alia în scopul „protecției reputației sau drepturilor altor persoane”, este, totuși, sarcina ei să comunice informații și idei de interes public. Presa are nu doar sarcina de a comunica astfel de informații și idei: publicul, de asemenea, are dreptul de a le primi. Altfel, presa nu ar putea să joace rolul său vital de „câine de pază public”.

Contrar susținerilor reclamantului, **atât instanțele interne, cât și Curtea Europeană a Drepturilor Omului au stabilit în hotărârile pronunțate că jurnaliștii se bucură de un veritabil drept al libertății de exprimare**, iar acesta trebuie să fie privit în mod larg și sancționat atunci când limitele sale au fost depășite.

În speță, nu se poate susține că prin prezentarea unor informații de interes public asupra unei persoane publice din România, în contextul economic și politic actual, s-au depășit limitele libertății de exprimare, iar atragerea la răspundere a unui jurnalist pentru prezentarea unor informații publice ar reprezenta tocmai încălcarea unor drepturi fundamentale a ziariștilor, jurnaliștilor și a presei în totalitatea ei, care trebuie să își exercite rolul de „câine de pază al democrației” așa cum s-a pronunțat CEDO în nenumărate ori.

Deși reclamantul însuși este și un apărător al libertății presei, acesta introduce în fața instanței de judecată o cerere prin care solicită tragerea la răspundere a, care în raport de calitatea sa și a informațiilor transmise are nu numai dreptul, cât îndatorirea de a aduce la cunoștința publicului informații de interes național.

În niciunul dintre paragrafele cererii de chemare în judecată **reclamantul nu face dovada vreunui fapte ilicite, susținând în mod netemeinic ca realizarea unor emisiuni în care reclamantul este subiectul de discuție reprezintă o campanie de denigrare a acestuia.**

Pârâtul nu a folosit cuvinte jignitoare sau insultătoare, realizând doar judecăți de valoare care se încadrează în limitele libertății de exprimare, și deci nu se impune sancționarea pârâtului, cum în mod netemeinic susține reclamantul.

În susținerea pretențiilor sale, reclamantul nu a depus odată cu cererea de chemare în judecată conținutul tuturor emisiunilor, acesta folosindu-se doar de anumite precizări din cadrul emisiunilor, afirmații pe care le consideră în mod neîntemeiat că sunt denigratoare.

Nu există vreun prejudiciu produs reclamantului prin intermediul emisiunilor ce fac obiectul prezentei cauze. Prejudiciul se definește ca fiind rezultatele dăunătoare, de natură patrimonială sau morală, consecințe ale încălcării sau vătămării drepturilor legitime ale unei persoane. Existența prejudiciului trebuie să fie dovedită, prejudiciul trebuie să fie cert, direct, personal și să rezulte direct din încălcarea sau atingerea unui drept sau a unui interes legitim. Prejudiciul este cert atunci când existența lui este sigură, neîndoieală și întinderea lui poate fi stabilită. Prejudiciul este direct atunci când există o legătură de cauzalitate între fapta ilicită și acel prejudiciu injust cauzat victimei. Reclamantul este obligat să facă dovada prejudiciului conform art. 1537 din Codul civil „dovada neexecutării obligației nu îl scutește pe creditor de proba prejudiciului, cu excepția cazului în care prin lege sau prin convenția părților se prevede altfel.”

Afirmațiile reclamantului, conform cărora difuzarea unor emisiuni, în care pârâtul are calitatea de ..., i-a adus un prejudiciu sunt netemeinice, acesta nefăcând în niciun paragraf al cererii de chemare în judecată sau prin înscrisurile depuse la dosar existența unui prejudiciu de orice natură.

Reclamantul nu poate susține că difuzarea unor emisiuni referitoare la activitatea acestuia luându-se în considerare caracterul de persoană publică poate influența în vreun fel procesul în care are calitatea de ..., având în vedere chiar principiul independenței justiției, consacrat de art. 124 din Constituție, astfel că nu se poate pune la îndoială caracterul imparțial și legal al hotărârii pronunțate în dosarul nr. ..., prin care instanța de judecată a dispus

Având calitatea de persoană publică, reclamantul a acceptat ideea expunerii sale publice „în ochii presei” și nu poate solicita jurnaliștilor, ziaristilor, presei să se abțină de a face judecăți de valoare referitoare la activitatea acestuia, în condițiile în care informațiile prezentate sunt informații de interes public, care trebuie să fie supuse nu numai analizei presei, ci mai ales cititorilor și telespectatorilor, care, conform principiilor democrației și a societății-libere, sunt îndreptățiți să cunoască toate informațiile de interes public, inclusiv cele care deranjează sau șochează publicul. În cauza A. c. Norvegiei, hotărârea din 9 aprilie 2009, instanța europeană s-a pronunțat în sensul că „libertatea de exprimare este aplicabilă și informațiilor ori ideilor care ofensează, șochează sau deranjează, iar pentru a constitui o încălcare a art. 8 din Convenție, care protejează dreptul la reputație, un atac împotriva reputației unei persoane trebuie să atingă un anumit nivel de gravitate și să cauzeze un prejudiciu victimei, prin atingerile aduse dreptului acesteia la respectul vieții private”

Inexistența unei legături de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu. Reclamantul este obligat să facă sarcina îndeplinirii condițiilor răspunderii civile

delictuale, iar **în cererea de chemare în judecată se reține în mod nefondat că prejudiciul moral este o consecință directă a emisiunilor** difuzate de către televiziunea la care pârâțul își desfășoară activitatea în calitate deal emisiunii „.....”. Reclamantul nu a făcut dovada în niciun paragraf al cererii de chemare în judecată sau prin înscrisurile depuse că ar fi suferit vreun prejudiciu, astfel că nu se pune problema în nicio clipă a condiției legăturii de cauzalitate în prezenta cauză.

Cât privește vinovăția pârâțului, s-a arătat că afirmațiile realizate în cadrul emisiunilor care fac obiectul prezentei cauze nu au fost făcute în niciun moment cu rea-credință. Subiectul supus discuției în cadrul emisiunilor de către pârâț, ,erau informații de interes public necesare într-o societate democratică. În ceea ce privește opiniile emise, pârâțul nu a depășit limitele libertății de exprimare și nu a urmărit o campanie mediatică de dezinformare a opiniei publice.

În prezenta cauză nu este îndeplinită condiția subiectivă a răspunderii civile delictuale, respectiv vinovăția, reclamantul nu doar având dreptul, cât obligația în calitate de ..., de a aduce opiniei publice la cunoștință informații de interes public.

Libertatea de exprimare constituie unul din fundamentele esențiale ale unei societăți democratice, iar protecția care trebuie acordată presei este de o importanță deosebită, sarcina ei fiind să comunice informații și idei de interes public. Presa are sarcina de a comunica astfel de informații și idei, iar publicul are dreptul de a le primi. Altfel, presa nu ar putea să joace rolul său vital de „câine de pază” - cauza *Observer and Guardian c. United Kingdom*.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, pe dispozițiile art. 30 din Constituția României, pe dispozițiile Codului civil, pe cele cuprinse în Codul de procedură civilă, precum și pe orice alte dispoziții aplicabile prezentei cauze.

La termenul de judecată din 20.05.2015, tribunalul a respins excepția de netimbrare a acțiunii, a calificat ca apărare de fond excepția inadmisibilității acțiunii, invocată de pârâța și motivată prin inexistența raportului de prepușenie, a unit cu administrarea probelor excepția lipsei de interes, invocată de pârâții și și, respectiv, excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de pârâțul A fost încuviințată proba cu înscrisuri.

Analizând probele aflate la dosar, tribunalul reține următoarele:

Prezentul demers judiciar a fost inițiat, la data de2014, de reclamantul, o persoană publică,, implicat în viața publică și politică, astfel cum este caracterizat de pârâți, aspecte care nu au fost contestate de către reclamant.

Aceste demers judiciar are ca scop atragerea răspunderii civile delictuale a pârâților-al emisiunii „.....”, în perioada ... 2014,-furnizorul de servicii media audiovizuale, respectiv al edițiilor emisiunii „.....” difuzate în zilele de 2014,-....al în perioada susmenționată.

În esență, reclamantul susține că dreptul său la imagine, onoare și reputație a fost prejudiciat prin difuzarea repetată , în cadrul edițiilor emisiunii „” difuzate de postul de televiziune în zilele de ... 2014 a informației că raporturile contractuale, în baza cărora o serie de terenuri sunt folosite de societăți comerciale , au fost încheiate pe căi ilegale și oculte, reclamantul fiind nu doar beneficiarul foloaselor materiale pe care aceste fapte ilegale le-au produs, ci și cel care le-a săvârșit; totodată, publicului i-a fost prezentată ca o realitate indubitabilă ipoteza că încheierea contractelor s-a realizat sub forma unor favoruri și concesiuni pentru reclamant, de către persoane care fie îi erau subordonate, fie îi erau complici.

Consideră reclamantul că respectivele informații, difuzate repetat , se circumscriu unei veritabile campanii de denigrare a sa, în condițiile în care acesta este judecat într-un proces penal , respectiv dosarul nr. , în care are calitatea de inculpat și care se afla în ultima fază procesuală pe rolul, în care Ministerul Public cere condamnarea acestuia la închisoare. Astfel, reclamantul apreciază că diseminarea prin presă a unor acuzații precum cele prezentate de , precum și invocarea cu exacerbare a caracterului penal al faptelor reclamantului au ca efect direct încălcarea drepturilor sale nepatrimoniale , deoarece generarea unei presiuni mediatică împotriva unei persoane inculpate într-un proces penal are un efect vătămător asupra acesteia.

A susținut reclamantul că difuzarea repetată a informației că , prin mijloace infracționale, a încheiat contracte de arendare și de închiriere , fără a fi prezentată o probă în acest sens, nu reprezintă o nevoie socială presantă, un interes legitim într-o societate democratică , astfel încât să justifice depășirea limitelor exercitării dreptului la liberă exprimare și să atragă posibilitatea înfrângerii drepturilor nepatrimoniale ale reclamantului , printre care dreptul la imagine , la onoare și la reputație, respectiv dreptul de a fi prezumat nevinovat.

În concluzie, reclamantul susține că, în cadrul edițiilor emisiunii „” difuzate de postul de televiziune în zilele de ... 2014, pârâțul, al acestei emisiuni, a exercitat abuziv, cu rea credință, dreptul la exprimare și informare. **Pe de altă parte**, reclamantul susține că pârâța și pârâțul,al acestui furnizor de servicii media, au încălcat obligația de coordonare și control a activității jurnalistice în cadrul programelor susmenționate .

Tribunalul observă că , **în ceea ce privește probele administrate în acest dosar, doar pârâțul a propus și a depus înscrisuri** . În aceste condiții, **soluționarea cauzei se va face pe baza înscrisurilor depuse la dosar de pârâțul și a afirmațiilor făcute de părți în cererile lor de la dosar , necontestate de partea adversă.**

Pârâții au susținut că cererea de chemare în judecată este informă, pentru că reclamantul nu a arătat dovezile pe care sprijină fiecare capăt de cerere și nici nu a anexat copii de pe înscrisurile de care înțelege să se folosească în proces. În legătură cu acest aspect, tribunalul observă că reclamantul a solicitat prin cererea sa de chemare în judecată proba cu înscrisuri și înregistrarea

emisiunilor la care a făcut referire. Pe de altă parte, reclamantul a înțeles să se folosească de înscrisurile depuse la dosar de pârâțul și de recunoașterile făcute de pârâți prin întâmpinările depuse la dosar, renunțând implicit la depunerea la dosar a înregistrărilor respectivelor emisiuni. În acest context, tribunalul apreciază că aspectul invocat de către pârâți ține de probarea pretențiilor reclamantului, nefiind incidentă sancțiunea anulării cererii sale de chemare în judecată. Conform art. 257 alin.1 NCPC, dacă o parte renunță la o probă propusă, cealaltă parte și-o poate însuși . Pe de altă parte, doar partea care depune înscrisurile la dosar este obligată să respecte dispozițiile art. 150 NCPC.

Pentru considerentele expuse mai sus , **tribunalul va reține că nu s-a contestat de către reclamant faptul că înainte și după promovarea prezentei acțiuni a fost parte în mai multe dosare penale, având calitatea de inculpat.** De altfel, referitor la dosar , aflat în ultimă fază procesuală, pe rolul, la momentul promovării prezentei acțiuni, această calitate a fost invocată chiar de către reclamant , pentru a susține vătămarea sa prin afirmațiile făcute în cadrul emisiunii „”. Faptul că reclamantul avea calitatea de .. în respectivele dosare .. coroborat cu „rivalitatea” de notorietate existentă între posturile de televiziune și și cu situația litigioasă în care se afla ... al pârâtei , pârâțul, cu ... atât în calitatea acestuia de, cât și de între aceste părți existând zeci de dosare, **au fost invocate de pârâți pentru a dovedi că acțiunea de față este lipsită de interes legitim** , motivând că **scopul urmărit la promovarea sa este discreditarea magistraților implicați în instrumentarea și soluționarea dosarului ...și a modului de funcționare a sistemului judiciar** în ansamblul său, precum și inducerea ideii unei funcționări anormale și incorecte a acestuia, în sensul că dosarul ar fi fost instrumentat într-un alt cadru decât cel prevăzut de legislația penală, **precum și discreditarea acelei părți a mass-media** care prezentau o poziție diferită de cea pe care o prezentau publicațiile/televiziunile/societățile care fac parte din

Excepția lipsei de interes legitim va fi analizată de Tribunal prin raportare la practica CEDO în care au fost analizate limitele libertății de exprimare atunci când se discută aspecte privind administrarea justiției. Astfel, în **cauza Sunday Times c.Regatul Unit**, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în sensul că într-o societatea democratică este necesar a se admite discutarea într-un ziar a unei cauze pe rolul unei instanțe judecătorești , atunci când aceasta privește un interes general . Totodată, s-a arătat că tribunalele constituie organele apropiate pentru a determina „drepturile și obligațiile juridice „ și a statua cu privire la diferendele în această materie , pe care publicul larg le consideră ca atare , iar aptitudinea lor de a-și îndeplini această atribuție îi inspiră respect și încredere.”Agitarea la lumina zilei „ a datelor unui proces , în așa fel încât publicul să dea înaintea pronunțării instanței competente propriul verdict , riscă să conducă la pierderea respectului pentru tribunale și a încrederii necesare în activitatea acestora.

Tribunalul apreciază că în cauză nu s-a dovedit că , prin promovarea prezentei acțiuni, reclamantul a încercat să discrediteze magistrați sau instituții mass-media. În calitatea sa de parte într-un dosar, la momentul promovării acțiunii, acesta se bucura de prezumția de nevinovăție, care opera, în temeiul art. 6 CEDO, indiferent de eventuale procese penale ,anterioare sau concomitente , privind alte fapte. În conținutul prezentei cereri de chemare în judecată nu se fac afirmații cu privire la modul de funcționare a sistemului judiciar, nici cu privire la activitatea magistraților care au instrumentat sau instrumentau dosarele penale în care era implicat reclamantul. **Astfel, concluzia tribunalului este că se impune respingerea ca nefondată a excepției lipsei de interes** invocată prin întâmpinările depuse de pârâții și

Totodată, **Tribunalul apreciază că se impune respingerea ca nefondată a excepției lipsei calității procesuale pasive a pârâtului** , invocată prin întâmpinarea depusă de acesta la dosar și motivată prin aceea că , în calitate deal, acesta nu a săvârșit nicio faptă ilicită în prezenta cauză, întrucât nu a participat sub nicio formă la edițiile emisiunii „....” din zilele de, iar pe de altă parte, al unei televiziuni nu poate cenzura independența editorială, independența editorială fiind garantată și de prevederile art. 6 alin. 2 din Legea nr. 504/2002 a audiovizualului. **La soluționarea acestei excepții, ca și la analizarea existenței raportului de prepușenie** între pârâta și pârâtul, moderatorul și realizatorul emisiunii „....” , tribunalul are în vedere prevederile **art. 3 din Legea audiovizualului nr.504/2002** , conform căruia: 1) Prin difuzarea și retransmisia serviciilor de programe se realizează și se asigură pluralismul politic și sociale , diversitatea culturală , lingvistică și religioasă, informarea , educarea și divertismentul publicului , cu respectarea libertăților și a drepturilor fundamentale ale omului; 3) Răspunderea pentru conținutul serviciilor de programe difuzate , inclusiv al comunicărilor comerciale audiovizuale, revine, în condițiile legii, furnizorului de servicii media audiovizuale. Conform **art. 1 pct.12 din aceeași lege**, furnizor de serviciu media este persoana fizică sau juridică având responsabilitatea editorială pentru alegerea conținutului audiovizual al serviciului media audiovizual și care stabilește modul de organizare a acestuia. Tribunalul apreciază că **aceste prevederi din dreptul intern**, relevante pentru analiza reglementării interne a exercitării libertății de exprimare consacrată de art. 10 CEDO, **trebuie interpretate prin prisma practicii CEDO în materia art. 10 din Convenția Europeană** a Drepturilor Omului, deoarece, potrivit art. 11 alin.1 din Constituția României, Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună credință obligațiile care îi revin din tratatele la care este parte, ceea ce înseamnă că și legislația internă corespunde Convenției Europene a Drepturilor Omului, astfel cum a fost interpretată de Curtea Europeană de la Strasbourg. Or, în **cauza Ozturk contra Turciei, hotărârea din 28.09.1999**, instanța europeană a arătat, în ceea ce privește raportul dintre îndatoririle și responsabilitățile editorului sau ale directorului publicației pentru conținutul unui articol pus în

discuție și cele ale ziaristului care l-a scris, că , dacă este adevărat că editorul nu se asociază întotdeauna , în mod obligatoriu, opiniilor exprimate în lucrarea sau în articolul publicat, nu mai puțin, **prin punerea la dispoziția autorului a suportului publicării unui text** , el participă la exercițiul libertății de exprimare , încât, indirect , editorul este ținut de aceleași îndatoriri și responsabilități pe care însuși autorul și le asumă , prin difuzarea opiniilor sale publicului. **În consecință**, pe baza practicii CEDO susmenționate, tribunalul va interpreta dispozițiile naționale în sensul că **sunt dovedite în speță și calitatea procesuală pasivă a pârâtului , dar și raportul de prepușenie între pârâta și** , deoarece , în virtutea legii interne interpretate conform practicii CEDO, și ... exercită controlul și coordonarea activității moderatorului de televiziune , căruia îi pune la dispoziție mijlocul de comunicare a informațiilor, tocmai pentru că are aceleași îndatoriri și responsabilități.

Pentru analizarea fondului pretențiilor, tribunalul reține că pârâatul nu a contestat că , în calitate de al emisiunii ,,, în edițiile difuzate în zilele de ... 2014 , a făcut afirmațiile indicate în cererea de chemare în judecată de către reclamant .

Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțate în numeroase cauze, inclusiv în cauze împotriva României, cu privire la interpretarea art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului privind libertatea de exprimare. **În cauza Niculescu-Dellakeza c. României (26 martie 2013)**, instanța europeană a avut în vedere că subiectul , ziarist, a comunicat publicului informații privind un subiect de interes pentru comunitatea locală; instanța europeană a arătat că protecția oferită de art. 10 persoanelor care, ca și ziaristul, se implică într-o dezbatere publică , este subordonată condiției ca ele să acționeze cu bună credință , încât să ofere informații exacte și demne de încredere , fiind permis să se recurgă la o anumită doză de exagerare , chiar de provocare (Mamere c. Franței) . Pentru a aprecia existența unei nevoi sociale imperioase , capabile să justifice o ingerință în exercitarea libertății de exprimare , trebuie să se facă o distincție clară între aceste fapte și judecățile de valoare. Dacă materialitatea faptelor poate fi dovedită, exactitatea judecăților de valoare nu poate fi demonstrată(De Haes și Gijels c. Belgia, 24.02.1997, Harlanova c. Letonia, 03.04.2003). Chiar o judecată de valoare se poate dovedi excesivă dacă este total lipsită de fundament factic (Jerusalem c. Austria). Deși anumiți termeni utilizați pot fi considerați ca puțin adecvați, Curtea a acordat importanță faptului că cel care i-a folosit a făcut anumite cercetări , a încercat să își justifice acuzațiile cu privire la faptele reproșate și că , procedând astfel, a acționat cu bună credință. Existența antecedentelor penale împotriva celui vizat de acuzații confirmă că afirmațiile nu erau cu totul lipsite de fundament. În cauza **Cuc Pascu c. României (16 septembrie 2008)** , instanța europeană a arătat că în considerarea îndatoririlor și responsabilităților inerente exercițiului libertății de exprimare , protecția conferită jurnaliștilor de art. 10 din Convenție

este subordonată condiției ca cei interesați să acționeze cu bună credință, în sensul de a furniza informații exacte și credibile, cu respectarea deontologiei jurnalistice. Reclamantul, în calitate sa de jurnalist, în lipsa unei baze factuale, ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă rigoare și de o prudență sporită înainte de a publica articolul, cu atât mai mult cu cât informațiile publicate, provenit de la un terț, fără să le fi verificat conținutul, erau contrazise de probele administrate în fața instanțelor. Pe de altă parte, jurnalistul nu a furnizat vreo explicație obiectivă pentru afirmațiile prin care îi atribuia unui om politic o conduită infracțională, respectiv faptele imputate nu erau notorii, necontestate, acesta nefiind urmărit penal, iar expresiile cu caracter injurios apar în contextul unui atac la persoană. În aceeași speță, Curtea Europeană a avut în vedere că articolele în presă avuseseră ca obiect teme de interes general și, mai ales de actualitate pentru societatea românească, respectiv corupția aleasă a oamenilor politici care ocupă funcții importante în diverse instituții publice. A arătat Curtea că art. 10 alin.2 din Convenție nu îngăduie nicio limitare a libertății de exprimare, în special atunci când aceasta vizează chestiuni de interes general. Totodată, s-a arătat că limitele unei eventuale critici sunt mai largi în cazul omului politic, în această calitate a sa, decât în cazul unui particular. Spre deosebire de cel de al doilea, primul se expune în mod inevitabil și conștient unui control atent al faptelor și gesturilor sale, atât din partea jurnaliștilor, cât și a întregii mase a cetățenilor, iar prin urmare, omul politic trebuie să dea dovadă de mai multă toleranță. În baza rolului atribuit presei într-o societate democratică, dacă jurnalistul are datoria de a preveni publicul cu privire la eventuale abuzuri din partea autorităților publice, faptul de a introduce direct în cauză pe MI-politician, implica pentru ziarist obligația de a prezenta o bază care să sprijine acuzațiile. În **cauza Dalban c. României**, instanța europeană a reținut că articolele incriminate tratau un subiect de interes public, respectiv administrarea patrimoniului statului și modul în care oamenii politici își îndeplinesc mandatul. Curtea a precizat că trebuie să se țină seama de rolul esențial jucat de presă într-o societate democratică; dacă presa nu trebuie să depășească anumite limite, îndeosebi în ceea ce privește reputația și drepturile celorlalți, sarcina sa este, totuși, comunicarea informațiilor și ideilor referitoare la orice problemă de interes general. Libertatea în domeniul presei include și recurgerea la o anumită doză de exagerare, chiar de provocare. Este inadmisibil ca un ziarist să nu poată formula critici de valoare decât sub condiția administrării veridicității (hot. Lingens c. Austria, 08.07.1986). În speță, nu s-a făcut dovada că faptele descrise erau în totalitate false și că ar fi servit alimentării unei campanii de defăimare a senatorului, pentru că articolele nu se refereau la aspecte ale vieții particulare a acestuia, ci la comportamentul și atitudinea sa în calitate de ales al poporului. În **cauza Cumpănă și Mazăre c. României**, instanța europeană a criticat publicarea de către un jurnalist și redactorul șef al unui ziar local a unor informații neverificate. În **cauza Stângu și Scutelnicu c. României (31.01.2006)**, instanța europeană a avut în vedere că

articolul incriminat se referea la o temă de interes general și de actualitate pentru societatea românească, anume corupția existentă la înalți funcționari , iar în cazul lor, ca și în cazul oamenilor politici, limitele criticilor admisibile sunt mai largi. În speță, în baza rolului care este atribuit presei într-o societatea democratică, reclamantii, ziariști, aveau efectiv obligația de a alerta opinia publică asupra presupuselor deturnări ale puterilor publice. Garanția pe care o oferă jurnaliștilor articolul 10 este subordonată condiției ca cei în cauză să acționeze cu bună credință, în sensul de a furniza informații exacte și demne de credit cu respectarea deontologiei jurnalistice (Cumpănă și Mazăre c. României, sus citat §§ 101- 102). Este cert că textele reclamanților erau formulate în principal sub o formă interogativă, care putea conduce la ideea că este vorba numai de suspiciuni de corupție în cazul referitor la P.S. Totuși atunci când se examinează aceste texte în lumina articolului ca ansamblu, reiese că acesta conținea imputații faptice și că reclamantii intenționau să transmită opiniei publice un mesaj puțin echivoc (vezi, mutatis mutandis, Cumpănă și Mazăre, sus citat § 100 și Perna sus citat, § 47). Ziariștii nu au încercat în nici un fel de a face dovada faptică a scrierilor lor. Curtea nu a fost convinsă de argumentul reclamanților referitor la buna lor credință, din contră , a apreciat că , preluând declarațiile atribuite unei terțe persoane, ei trebuia să dovedească cu mai multă rigoare și într-un mod special (vezi mutatis mutandis, Stângu c. României, dec. nr. 57551/00, 9 noiembrie 2004). În consecință, în absența bunei credințe și prin faptul că articolul litigios s-a înscris în contextul unei dezbateri mai largi și actuale ale societății românești, adică corupția funcționarilor, Curtea nu consideră că articolul reclamanților poate fi considerat a fi expresia “doză de exagerare” sau “provocare” de care și-au permis a face uz în cadrul exercitării libertății jurnalistice (vezi, mutatis mutandis, Dalban c. României, (GC) nr. 28114/95 § 49 Recurs 1999- VI).

Din probatoriul administrat în cauză rezultă că, în edițiile emisiunii “ , din zilele de ... 2014, **jurnalistul a prezentat teme de interes general și de actualitate** pentru societatea românească, respectiv corupția oamenilor politici și a înalților funcționari, administrarea patrimoniului statului și modul în care oamenii politici își îndeplinesc mandatul .

Discuțiile îl vizau în mod special pe reclamantul , persoană publică, implicată în viața politică , cercetat în mai multe dosare în perioada difuzării emisiunilor indicate în cererea de chemare în judecată. În acest context, apreciază tribunalul că limitele unei critici admisibile erau mai largi în privința reclamantului

În esență, **jurnalistul susținea în emisiunea moderată de acesta că reclamantul era adevăratul beneficiar al contractelor** de arendare privind suprafețe importante din terenul statului

Reclamantul nu a contestat ceea ce au susținut pârâții prin întâmpinările lor, anume că nu a înțeles să solicite dreptul la replică.

Cu înscrisurile depuse la dosar, pârâtul a dovedit că **afirmațiile** sale din cadrul emisiunilor care fac obiectul prezentei cauze **au fost prezentate publicului cu mult timp înainte de publicarea lor în cadrul emisiunilor**, respectiv că „premergător difuzării acestor emisiuni de către postul de televiziune ...”, au fost publicate în cadrul altor platforme online alte asemenea articole:

Pârâtul jurnalist a depus la dosar înscrisuri pentru a dovedi ancheta efectuată de acesta în legătură cu subiectul discutat în emisiunile indicate în cererea de chemare în judecată. Astfel, jurnalistul a depus extrase de pe portalul instanțelor de judecată, privind situația litigiilor existente întredate de la, răspunsurile autorităților competente la sesizări privind nerespectarea procedurii de arendare, anterioare emisiunilor în discuție, precum și declarația de avere a ... , din data de ..., urmărind să dovedească legătura între acesta și reclamant .

În opinia tribunalului, toate aceste demersuri dovedesc faptul că jurnalistul a acționat cu bună credință, încercând să își demonstreze afirmațiile din emisiunile reclamate. **Respectivele afirmații** apar, astfel, ca și concluzii analitice proprii ale jurnalistului cu privire la activitatea reclamantului, activitatea jurnalistului constând în comentarea sau tragerea unor concluzii pe baza unor informații deja publice, obținute de la terți sau de la instituții publice, astfel că respectivele afirmații **se înscriu în categoria judecăților de valoare**, a căror exactitate nu poate fi demonstrată, jurnalistul acționând cu bună credință . În sprijinul acestei concluzii, are în vedere și practica instanței supreme, care a arătat că diferența dintre situațiile factuale și judecățile de valoare este greu de realizat, dar a apreciat că **acuzarea unei persoane de săvârșirea unei fapte de natură să atragă cel puțin răspunderea disciplinară a acesteia reprezintă o situație factuală**, iar nu o judecată de valoare (decizia nr. 64/ 16.01.2014, Î.C.C.J-Secția I Civilă).

În speță, jurnalistul s-a referit la reclamant astfel:

Aplicând raționamentul instanței europene din cauza Niculescu Dellakeza c. României (26 martie 2013), tribunalul va reține că „deși anumiți termeni utilizați pot fi considerați ca puțin adecvați, trebuie acordată importanță faptului că cel care i-a folosit a făcut anumite cercetări și a încercat să își justifice acuzațiile cu privire la faptele reproșate; procedând astfel, a acționat cu bună credință, încercând să atragă atenția publicului asupra subiectului dezbătut și să dea o „pată de culoare” discursului. Totodată, va reține că scopul nu a fost de a denigra reclamantul, ci de a prezenta publicului un mod de a administra bunurile statului, caracterizat ca” ... încrengătură aproape mafiotă, că nici nu știu cum s-o denumești, între politic, afaceriști, foști securiști” și care poate acționa ca totul să fie „... perfect legal..” .

În concluzie, în raport de practica CEDO în materia libertății de exprimare, reglementată de art. 10 CEDO, prin prisma căreia va fi interpretată legislația internă invocată ca temei juridic al prezentului demers judiciar, tribunalul va reține că reclamantul nu a dovedit că pârâtul, în calitate de jurnalist, a

exercitat ilicit dreptului la exprimare și informare , respectiv nu a dovedit încălcarea de către parata și pârâțul a obligației de coordonare și control a activității jurnalistice în cadrul programelor postului de televiziune

Nefiind dovedită fapta ilicită a pârâților , ca element al răspunderii civile delictuale, prezenta acțiunea va fi respinsă ca nefondată, în baza art. 249 NCPC.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de pârâțul, ca nefondată.

Respinge excepția lipsei de interes invocată de pârâții ... șia, ca nefondată.

Respinge ca nefondată acțiunea formulată de reclamantul (CNP), cu domiciliat în și *cu domiciliul ales* la, cu sediul în, împotriva pârâților (..), cu sediul în ... și *cu sediul ales* la ..., cu sediul în,, *cu domiciliul ales* la, cu sediul în și (CNP ...), *cu domiciliul ales* la ..., cu sediul în ...

Cu drept de apel în termen de 30 zile de la comunicarea prezentei hotărâri, la Curtea de Apel București.

Cererea de apel se depune la Tribunalul București.

Pronunțată azi, 03.06.2015, prin punerea soluției la dispoziția părților, prin mijlocirea Grefei instanței.

REȘEDINTE,
Cristina Daniela Coman

GREFIER,
Gabriela Antonescu